ANUL XI, No. 1260 — 8 PAGINI 6 LEI — Miercuri 25 Octombrie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU
Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Incăpăţânarea Bulgariei şi folosul nostru

Bună idee au avut Bulgarii când ne-au propus un match revanşă acum în prag de iarnă. Şi fericită a fost coincidenţa celor două partide internaţionale în aceiaşi zi şi de pe urma căreia avem putinţa să facem ceiace de 10 ani ne tot căznim: echipa naţională B.

Bulgarii, e foarte adevărat, nu s'au cramponat de un termen anume ales, pentrucă nici un fel de considerent special nu ne-ar fi dat ghies să le acceptăm dorinţa.

S'a întâmplat însă, că sorocul unei prohibiri internaţionale edictată de guvernul dela Sofia după nefericitul — pentru el — 7—0 să cadă tocmai când noi ne avântăm spre alte perspective footballiste. Aşa că nu ne-a fost prea dificil să le dăm posibilitatea să încerce o revanşă după care au râvnit o vară întreagă. A fost din parte-ne un gest pentru care ni se va purta, desigur, recunoştinţă, şi din parte-le, o idee pentru care avem şi noi aceiaşi îndatorire.

Intâiu, pentrucă balcanica noastră moleşală n'ar fi fost niciodată scuturată, şi niciodată n'am fi împlinit o mare năzuinţă, dacă vecinii noştri dela Sud nu ne-ar fi onorat cu o modestă cerere: să dovedim cavalerismul de care toată lumea... ne acuză şi să le dăm putinţa să arate celor cari i-au acoperit de oprobiu, că încă merită consideraţia lor. Fie chiar în urma unei revanşe contra altui adversar, dar care întruchipează în ţara sa, aceleaşi năzuinţe. Dacă nu chiar mai mari.

Cert este că, dacă bulgarii nu ar fi dovedit încă odată că proverbiala lor încăpăţânare este realitate vie, astăzi nimeni n'ar fi discutat în ţara românească marea problemă a echipei naţionale B.

Aşa că problema au pus'o alţii şi noi o discutăm. E un bine că s'a întâmplat şi aşa, pentrucă altfel multe decenii ar mai fi trecut pe lângă noi fără să se întâmple ceiace se întâmplă acum.

Toată lumea desbate problema, toată lumea are idei. Un curent în circuit închis a cuprins instantaneu întreaga suflare footballistă românească. Un curent care a stimulat dintr'odată activitatea gânditoare a tuturor. Fiecare cetăţean al acestei ţări, care a fost măcar o singură dată la un match de football, sau care nu cunoaşte viaţa acestui sport decât din auzite, se simte chemat să-şi spună părerea. Şi şi-o spune pe unde apucă şi pe unde crede că ar fi mai cu folos ascultat. Iar presa, care este maşina colectoare a tuturor acestor păreri, maşina care transformă în fraze crâmpee de idei, desbate cu înfrigurare de vreo două săptămâni, marea şi actuala problemă: echipa B. a României.

O desbate, e drept, însă nu la tot locul cu discernământul potrivit, pentrucă prea a fost brusc pusă problema şi prea i se cere o grabnică rezolvare.

Presa, alături de public se ocupă cu prioritate de naţionalizarea desăvârşită a acestei echipe, adică de excluderea tuturor minoritarilor din viitoarea formaţiune. E fără îndoială sintetizarea unei dorinţe unanim exprimată de masse, cari doresc să vadă evoluând sub culorile naţionale şi o alcătuire terminată exclusiv în «escu». Este ceiace am cerut şi noi de atâtea ori, fără să încătuşăm prin aceasta posibilităţile de afirmare ale unei formaţiuni «mari» cu care să putem ţine cadenţa footballului european.

Dar, discuţia pripită care se face, scapă din vedere principalul obiectiv al problemei. Şi anume: alcătuirea echipei secunde nu are a se învârti numai în jurul unui imperativ de ordin naţionalist, ci trebue să privească şi foloasele practice pe cari le-ar putea realiza o echitabilă rezolvare a problemei.

Noi credem şi nu azi afişăm pentru prima oară această credinţă, că echipa B. a României trebue să servească în primul rând la cultivarea elementelor tinere româneşti cari să alcătuiască un lot de susţinere a echipei prime. Adică să fie atelierul modelator al talentelor în curs de afirmare, atelierul din care să ia fiinţă jucătorii de valoare cari să-şi găsească treptat locuri potrivite în echipa naţională «mare».

Pentrucă un lucru este cert: o echipă B. alcătuită exclusiv din elemente româneşti în vederea promovării ei «în bloc» la rangul pe care-l are astăzi formaţia plecată să ne reprezinte culorile la Berna, este o imposibilitate practică. Şi aceasta datorită faptului că o echipă nu trăeşte decât prin jucătorii ei. Ea nu are fiinţă proprie, ea nu poate face progrese apreciabile atâta vreme cât jucătorii înşişi nu le pot face toţi în aceiaşi măsură. O echipă nu este o maşină ale cărei roţi se învârtesc toate în acelaş ritm. Şi apoi unde ar putea să-şi cizeleze posibilităţile în bloc o echipă B., de vreme ce nu i-am putea opune cu folos decât e-

L. ROŞIANU

(Continuarea în pagina V-a)

Civilizaţia sportivă

de Liviu Rebreanu

In «Buletin Sportiv», organ al asociaţiei sportive a funcţionarilor municipiului Bucureşti, marele nostru romancier semnează sub titlul de mai sus un admirabil articol, pe care-l reproducem în extenso:

Antagonismul între cultură şi sport a fost inventat de intelectualii generaţiei bătrâne ca o explicaţie a scăderii spiritualităţii la generaţia de după războiu. S'ar părea astfel că pasiunea pentru sporturi ar înlocui azi pasiunea de odinioară pentru carte şi studiu.

Ar fi de discutat dacă într'adevăr nivelul spiritual al generaţiei de după războiu a scăzut aevea sau dacă nu cumva e vorba de obişnuita şi fireasca apucătură a bătrânilor de-a socoti prezentul inferior trecutului în toate privinţele. Prin destilarea timpului trecutul se îmbracă totdeauna într'o anume poezie. Ni se pare că tot ce a fost copilăria noastră era mai frumos, că noi înşine am fost mai buni, mai cuminţi, mai virtuoşi. Ochelarii trecutului măresc şi colorează întâmplările şi persoanele. In realitate, judecând obiectiv, nu se poate afirma că nivelul cultural de azi, mai cu seamă la noi, ar fi scăzut faţă de trecut. Dimpotrivă, toate indiciile ar dovedi o considerabilă îmbunătăţire. Avem azi, proporţional, cel puţin tot atâţia tineri pasionaţi de carte ca şi înainte de războiu. Iar dacă mulţi dintre cei mai puţin studioşi din zilele acestea sunt îndrăgostiţi de sporturi, nu înseamnă că sunt mai prejos de predecesorii lor care, au fost tot aşa de puţin iubitori de cultură fără a avea vre-o altă pasiune mai nobilă.

Sportul chiar presupune o civilizaţie pe care să se grefeze. Primitivii nu cunosc sporturile decât ca pasiuni utilitare. Gradul de sportivitate indică într'un fel şi gradul de civilizaţie al unui popor. In trecut, ca şi azi, popoarele cele mai înaintate în civilizaţie au cunoscut şi practicat sporturile ca o destindere firească. Numai după ce ţi-ai chircit corpul la masa de scris simţi nevoia exerciţiilor fizice care să-ţi restabilească echilibrul între trup şi suflet.

Educaţia sportivă adevărată se împacă perfect cu educaţia intelectuală. Una complectează pe cealaltă.

Spectacolul sportiv e corolarul natural al educaţiei şi binevenit ca atare. Miile de spectatori care urmăresc un match de box sau de football reprezintă spiritul unei civilizaţii, mai ales când sunt ei înşişi sportivi practicanţi.

Intru cât ar fi superior un spectator de teatru faţă de un spectator sportiv? Intre o civilizaţie sportivă şi una teatrală, parcă ar fi de preferat cea dintâi.

Noui şi importante competiţiuni atletice internaţionale

Decathlonul interbalcanic, Crossul dela Zagreb şi Campionatele Europei

Se pare că însfârşit, programul atletismului românesc va fi, începând din anul viitor, mai puţin sărac în competiţiuni internaţionale ca până în prezent.

Jocurile Balcanice ne-au dovedit încăodată, că unul din cele mai serioase motive pentru care atleţii noştri sunt mereu dominaţi la Atena, este şi lipsa unui contact mai des cu atleţii străini, neobişnuinţa de-a face faţă marilor concursuri.

Din diferite motive, raporturile noastre atletice internaţionale s'au redus în ultimii ani la un singur concurs, jocurile Balcanice, dificultăţi de ordin material stând în calea înfăptuirii unui program internaţional mai vast.

Iată însă că începând din acest an, conducătorii Federaţiei noastre par a fi eşit din pasivitate.

Deşi suntem încă în luna Octombrie, comisiunea technică şi de propagandă de pe lângă F. R. A. şi-a schiţat un proect de program pentru 1934, care urmează să fie discutat şi aprobat într'o apropiată şedinţă.

DECATHLONUL BALCANIC

Propunerea Bulgariei, făcută congresului de atletism interbalcanic ţinut la Atena cu ocazia Jocurilor a fost primită cu simpatie de cercurile noastre atletice.

Infiinţarea campionatului Balcanic de Decathlon este o veche ambiţie a bulgarilor, cari văd în excelentul lor Gautcheff pe viitorul campion al probei.

La noi, desemnarea celor doi reprezentanţi va da mult de lucru în primul rând pretendenţilor şi apoi oficialilor.

UN LOT NUMEROS DE SELECŢIONABILI

Deşi ne mai despart încă multe luni până la noua probă balcanică, o enulerare a celor susceptibili de-a figura nu strică.

CINE AR PUTEA EMITE PRETENŢII?

In primul rând, Csegezi actualul recordman şi campion, apoi Ludovic Biro care instalat într'un centru atletic poate fi considerat ca un concurent serios, tinerii Herold şi Csaklany şi însfârşit Ion Virgil şi Frantz.

Rămâne să-i urmărim pe fiecare în antrenamentul şi activitatea lor; un lucru însă este sigur, că cei doi atleţi cari ne vor reprezenta, trebue să fie serios antrenaţi, căci un decathlon nu se poate improviza.

CE ESTE CROSSUL DIN IUGOSLAVIA

De nenumărate ori federaţia jugoslavă de atletism a propus înfiinţarea unui campionat balcanic de cross-country, proect pe care l-a abandonat din cauza lipsurilor materiale.

Pentru anul viitor, Federaţia noastră va intra din timp în legătură cu vecinii noştri pentru a organiza în Aprilie 1934 cu ocazia campionatului jugoslav de cross-country un cross internaţional, fiecare ţară urmând a trimite la Belgrad o echipă de patru sau şase alergători.

Toate condiţiunile technice şi materiale urmează a fi discutate.

Cât priveşte creiarea unui campionat interbalcanic de cross-country chestiunea urmează a fi discutată la Belgrad în Aprilie viitor.

DAR CAMPIONATELE EUROPEI?

Recentul congres I. A. A. F.-ului a aprobat înfiinţarea campionatelor Europei de atletism. Italia le va organiza în 1934 la Torino.

După cum se ştie, România va putea trimite ca de altfel şi Bulgaria, Iugoslavia şi Turcia, un singur atlet.

Federaţia noastră va fi desigur într'o mare încurcătură în Iulie viitor când urmează să desemneze pe unicul atlet care s'o reprezinte la campionatele Europei.

Chestiunea va fi discutată cu toată seriozitatea la timpul potrivit de către conducătorii Federaţiei noastre.

In afară de aceste trei competiţiuni, România va mai avea la anul de participat la jocurile Balcanice cari, pentru a cincia oară, se vor desfăşura la Atena.

In acelaşi timp mai are de studiat propunerea Ungariei pentru un match Ungaria B. — România şi o eventuală întâlnire cu Turcia la începutul sezonului, întâlnire dorită mult de Federaţia turcă.

Dacă mai adăugăm la acestea diferitele proecte ale cuburilor noastre, cari sperăm să se realizeze — putem fi siguri că atletismul românesc îi sunt rezervate zile mai bune.

Era şi timpul.

C. M.

FOOTBALL... BERE... ŞI CARNAŢI

Câteva aspecte ale footballului vienez. O Duminecă sportivă. Rapid Admira. Hüteldorf. Football... bere... şi cârnaţi

Ultima vacanţă m'a expatriat pentru trei săptămâni la Budapesta şi Viena.

Trei Duminici în cele mai importante două metropole ale footballului continental, nu înseamnează mare lucru pentru cineva care intenţionează să prindă complet pulsul vieţii sportive de acolo.

Evident.

Anecdotic însă, sportul de oriunde ţi se poate destăinui şi în trei zile Descoperindu-ţi un vălmăşag de impresii noui. Surprinzându-te uneori. Confirmându-ţi alteori ceiace ştiai mai dinainte despre el. Şi croşetându-ţi în general o dantelă de amănunte din care să poţi împleti apoi un tablou de impresii pe cari să se poată susţine adevăratul aspect al vieţii sportive de acolo.

Este ceiace vom încerca aici în câteva însemnări, în cari cititorii vor trebui să caute mai mult impresii personale, decât pretenţii de definiţie doctă şi de cele mai multe ori incompletă.

HÜTELDORF

N'am prins la Viena decât o singură zi de matchuri. Dumineca următoare aceleia care a găzduit întâlnirea Austria—Ungaria.

După un match atât de important, care înghesuise la Hohewarte aproape 60.000 de oameni, încordându-le nervii la maximum şi destinzându-i apoi — ca după un duş — odată cu ultimul fluer al arbitrului, aveam toate motivele să cred că o zi obişnuită de campionat va fi mai puţin agitată.

Şi totuşi...

La 9 dimineaţa, între un salut în franţuzeşte şi o explicaţie în englezeşte servită destul de bâlbâit unui pasager, portarul hotelului devora «SPORT-TAGBLATT».

Pe Kärtnerstrasse până spre Graben şi spre Ring, suplimentele sportive ale tuturor ziarelor se aliniau în mâinile trecătorilor, ca la paradă.

Iar metrourile, obişnuite cu inflaţia de Duminecă a vienezilor, îşi triplaseră vagoanele, abia putând să facă faţă enormului număr de pasageri.

Peste tot, numai discuţii de sport.

In hallul hotelului, lift-boy-ul era în divergenţă cu trăgerul, asupra matchului vedetă al zilei.

— Austria—Hacoah !...

— Ba nu. Wacker—First Viena !...

Până în momentul când autoritatea erarhică a portarului a stabilit oficial preferinţele direcţiunii:

— Rapid—Admira !...

La dejun, tot atât de bine iniţiat, chelnerul mi-a divulgat preferinţele restaurantului:

— Ceva extra: Rapid—Admira !...

Tot Rapid—Admira.

Iar avant-cronica din «Sporttagblatt» sublinia acelaş match. M'am hotărât deci:

— Wo spielt man Rapid—Admira ?

— Nach Hüteldorf!

TERENUL RAPID

Terenul Rapid este situat în Hüteldorf. O jumătate de oră cu metropolitanul, din Rotenturmstrasse, centrul Vienei.

Pe scările cari duc în jos, spre staţia metro-ului, vienezii se îngrămădesc grăbiţi, sportivi şi blonzi.

Din cinci în cinci minute, 10 vagoane se opresc în staţie. Işi completează locurile luate cu asalt şi se urnesc apoi, conduse de controlori cari perforează bilete cu o singură destinaţie: Hüteldorf. Altfel de bilete nu există. E ora 1 jum.

Matchul e fixat pentru 4 fără un sfert. La două fix, metro-ul stopează în Hüteldorf. Din staţie până la teren, încă 10 minute de drum. Un drum întortochiat, de comună rurală, flancat de birturi, pavoazat cu afişe cari anunţă matchul şi blocat de vânzători (clandestini) de bilete şi fotografii.

Bilete ceva mai scumpe decât la casă. Fotografii de footballişti: Schall, Weselich, Sindelar, Gschweidl, Vogl...

Câţi din vienezii cari se grăbesc spre teren nu-i cunosc?

Şi totuşi, fotografiile sunt luate cu asalt. Aşa cum la noi sunt luate cu asalt fotografiile lui Clark Gable, Jeanne Harlow sau Marlene Dietrich.

Casele de bilete, uşor reperabile, sunt imposibil de utilizat.

Două ore înainte de match, 20.000 de oameni suprapopulează tribunele. Se mai găsesc numai câteva bilete de intrare. Locuri proaste. In picioare. La înghesuială. Licitaţie şi acestea de furnicarul de amatori cari se scurg mereu dela metro, într'o dâră neagră, limbută şi grăbită.

Trebuie deci să mă adresez unui speculant de bilete. Un loc în picioare, un şiling şi jumătate (30 de lei). Un loc în tribună, 4 şilingi (80 de lei) Asta, oficial. Cu 4 şilingi şi jumătate, târgul e gata.

— Gemacht!

Mă pot strecura astfel spre intrare. Imbrâncit de ceilalţi posesori de bilete, capturat de controlori şi suspectat până după intrare, de o erarhie de super-revizori, eşalonaţi pe trei poziţii diferite.

Intrările principale conduc sub tribună. De aici, cu concursul plasatorilor şi a câtorva trepte aterizezi apoi la loc care numerotat, — cu toată înghesuiala — nu-ţi este ocupat.

Terenul, o planşe verde perfect nivelată, e străjuit chiar din margine de spectatori. Inghesuit astfel, ţi se pare mult mai mic. Dar nici nu e mai mare decât Romcomit-ul. Poate chiar, nici atât.

Şi însfârşit, asistenţa.

Douăzeci de mii de oameni, — copii şi bătrâni, femei şi bărbaţi, — cari discută tare. Răstit aproape. Aplaudă fiecare fază, gratifică arbitrul cu un «fui !» (huo !...), care se prelungeşte uneori câteva minute, consultă clasamentele tipărite pe dosul fotografiilor de footballişti, vândute la intrare, şi-şi întreţin verva cu bere şi frankfurteri — cârnaţi mici, groşi cât pumnul şi roşii — aduşi de acasă, sau cumpăraţi dela vânzătorii cari circulă printre bănci, insistent chemaţi.

— Alo !...

— Alo !...

Douăzeci de mii de oameni cari se hrănesc Dumineca cu football, bere şi cârnaţi...

GEORGE FULGA

Prima încercare, prima izbândă

Luni noaptea s'au reîntors în Bucureşti cei 250 participanţi la excursia noastră la Budapesta. I-am aşteptat în gară, alături de alte câteva sute de bucureşteni nerăbdători să afle, primii, impresiile culese dela cea dintâi călătorie în bloc la «Mecca» sportului european.

Cei cari au fost faţă la debarcarea entuziastului grup de sportivi, şi-au putut face o idee în mod instantaneu despre ceiace a însemnat iniţiativa noastră. Feţe vesele, peste tot, toată lumea mulţumită de ceiace i-a fost dat să vadă şi mai ales de condiţiunile occidentale în cari a decurs marea noastră excursie.

Dela îmbarcarea în gara de Nord şi până la descindere, excursia s'a desfăşurat conform programului iniţial, fără nici o deviere, fără nici o abatere dela normele stabilite anterior. Budapesta, şi tot ce au văzut acolo, va fi pentru excursioniştii noştri o amintire neştearsă. Marele oraş de pe malurile Dunării, cu bogăţiile sale artistice, cu impresionanta sa mişcare sportivă şi cu civilizaţia sa occidentală, a fost în special pentru cei cari au trecut pentru prima oară graniţa, o surpriză agreabilă.

Iar noi am rămas cu o mulţumire sufletească: am reuşit să punem în excelente condiţiuni pe picioare prima mare excursie sportivă în străinătate şi să răsplătim din plin încrederea nelimitată pe care ne-au acordat-o cetitorii noştri din toată ţara.

Raidul aviatic spre Capetown

Sborul se execută în condiţiuni satisfăcătoare

Aviaţia românească a purces, prin exponenţii ei, să înfăptuiască o ispravă ce va avea desigur ecou, în toate cercurile de specialitate, din lumea întreagă.

Trei sburători de o excepţională valoare: căpitan Mihail Pantazi şi sublocotenenţii P. Ivanovici şi Max Manolescu, au pornit pe drumul gloriei, cu scopul de a glorifica aviaţia românească.

La bordul a trei avionete Messerschmidt de 100 HP., ei şi-au propus să efectueze un raid la Capetown, raid care, pe un singur avion este greu de înfăptuit. In formaţie şi pe material uşor, cu reduse posibilităţi de pătrundere sborul de durată constitue deadreptul o îndrăsneală fără pereche. In iniţiativa aceasta este o dovadă de tenacitate şi temeritate, calităţi pe cari numai marii aşi ai aerului le pot întruni.

PE DRUMUL GLORIEI

Ideia punerii în practică a unui vechiu proect al celor trei nedespărţiţi tovarăşi de sbor se datoreşte asociaţiei A. R. P. A. care, sub conducerea unor oameni dornici să colaboreze la realizarea progresului aviatic, face eforturi demne de laudă, ocazionând membrilor săi posibilităţi de consacrare.

Cu sprijinul acestei grupări de propagandă în materie aviatică, excelentul pilot român, căpitan Mihail Pantazi, a reuşit anul trecut să aducă ţării titlul de glorie al unui record mondial.

Anul acesta, deţinătorul titlului mondial de durată în hidroavion uşor a pornit din nou pe calea gloriei, întovărăşit de nedespărţiţii lui prieteni.

IN DRUM SPRE CAPETOWN

Raidul început Duminecă dimineaţa sub cele mai frumoase auspicii şi într'un entuziasm de nedescris, prezintă multe dificultăţi în ce priveşte ducerea lui la bun sfârşit.

Traversarea Africei cu pustiurile ei şi cu locurile nepătrunse, constitue o mare îndrăsneală. Este uşor de închipuit că o pană de motor, una de benzină sau o aterizare forţată şi independentă de voinţa sburătorilor, se poate solda cu rezultate dintre cele mai neplăcute.

Cu toate acestea, cei trei piloţi, nu au pregetat să pornească la drum şi, sub conducerea d-lui comandor Cernescu şi-au luat Duminecă dimineaţa sborul, ferm decişi să ducă raidul la bun sfârşit.

CONDIŢIUNI METEOROLOGICE NEFAVORABILE

Incă dela începutul raidului, condiţiunile atmosferice nu au fost prea favorabile unui sbor de lungă durată. Plafonul foarte coborît şi vizibilitatea nu prea perfectă, a obligat pe aviatori, chiar din primele ore de sbor, la o atenţie concentrată şi la un pilotaj extrem de precis.

Din fericire, şi spre gloria aviaţiei româneşti, niciunul dintre cei trei reprezentanţi ai aripilor noastre, nu a avut momente de dificultate. Au pilotat ore întregi, fără să se resimtă sau să dea semne de oboseală.

Au străbătut distanţe întregi, la înălţimi nu prea mari prin regiuni complet acoperite de nori. Nu au fost scutiţi nici de ploi şi pe alocuri au trebuit să execute adevărate tururi de forţă spre a se pune la adăpost de furtuni şi intemperii de ar fi putut compromite raidul.

LA ISTAMBUL

Prima etapă a sborului s'a făcut la Istambul, unde aviatorii români au sosit după şease ore de străbatere a aerului.

Greutăţile au intervenit după parcurgerea primilor 100 km., deasupra teritoriului bulgar, unde atmosfera era extrem de capricioasă. Desigur că aviatorii noştri nu s'au prea sinchisit şi executând o manevră abilă, au luat ca reper litoralul mării Negre şi au aterizat în bune condiţiuni la Istambul.

CONTINUAND RAIDUL

A doua zi după decolarea din Bucureşti, sburătorii români au decolat depe aerodromul din Istambul îndreptându-se spre Alep. Parcursul a fost presărat cu destule peripeţii şi, dat fiindcă la Alep starea atmosferică era aproape imposibilă, se credea că raidul va suferi întârzieri. Tenacitatea celor trei piloţi şi-a spus însă şi de data aceasta cuvântul şi răsplata lor a stat în îmbunătăţirea timpului. Plafonul urcându-se considerabil, vizibilitatea a devenit perfectă şi sborul a putut continua în condiţiuni admirabile.

Cele trei păsări purtând culorile româneşti au fost pretutindeni întâmpinate cu o deosebită simpatie, ţinând concentrată atenţia întregei lumi aviatice.

LA ESKISEHIR

Marţi dimineaţa, escadrila românească a părăsit Alep-ul şi după un sbor plăcut şi lipsit de peripeţii au aterisat în bune condiţiuni la Eskişehir. Faptul acesta se petrecea eri la ora 13.

Datorită timpului favorabil, aviatorii români au luat-o înaintea itinerariului şi, tot eri au decolat dela Eskişehir, îndreptându-se spre Konya, unde au ajuns deasemena cu bine.

O ETAPA DIFICILA

Astăzi de dimineaţă, escadrila românească şi-a luat din nou sborul, urmând să efectueze un parcurs extrem de dificil şi fără ţintă precisă. Având în faţă o porţiune de desert cu tot complexul ei de furtuni de nisip, sburătorii noştri şi-au fixat un itinerariu de 600 klm., rămânând ca aterizarea să o efectueze într'unul din oraşele ce se găsesc pe parcurs, oraşe ale căror aerodromuri au fost din timp anunţate de proectul piloţilor noştri şi cari, tot timpul stau în legătură radiofonică, cu aparatele escadrilei.

SBORUL CONTINUA

In momentul punerii sub tipar a ziarului nostru, sborul temerarilor piloţi continuă. Ei se găsesc în perfectă stare fizică şi morală, şi sunt convinşi de deplina reuşită a raidului.

r. e. d.